

VĚČERNÍ PRAHA 3.2.1972
BACH, WEBER, SUK

3.2. } 1972
8.2. }

Důstojně a na úrovni svých nejlepších výkonů ukončil na úterním pátém abonentním koncertu cyklu B Symfonického orchestru hl. města Prahy FOK své dlouholeté šéfovství dr. Václav Smetáček. Tečkou za závažnou životní etapou byl i program mimořádně dramaticky zajímavý.

Bachova rozkošná světská Kantáta o kávě se třemi výtečnými pěvci B. Šulcovou, M. Švejdou a K. Bermanem, Weberův romantický rozevlátý a technicky přímo krkolomný Koncertní kus a na závěr Sukova hudební báseň pro velký orchestr Pohádka léta, jež po tragickém Asraeli vnesla do života autorova mír a vyrovnání v klínu křečovičkové přírody.

Solistkou pianisticky neobyčejně náročného Weberova díla, v němž po celou čtvrt hodinu ne-

ní chvílička oddechu, byla Jindra Kramperová. Zhostila se ho s nepolevujícím napětím, zvukovou vybroušeností, slohovými citem a neselhávající technickou bravurou i v nejrychlejších pasážích a floriturách. Po nedávném Beethovenově prvním koncertu další skok v jejím uměleckém vyzrání, podloženém zdravou muzikálností, citovou angažovaností i pílí. Za velké sólo v Bachovi zasluží zvláštní pochvalu též flétnista J. Josíčko. vš

8.2.1972

SVOBODNÉ SLOVO

JUBILEUM, LOUČENÍ A ZÁSKOK

Komorních souborů nejrůznějšího obsazení — a dobrých — máme u nás tolik, že bychom jimi podle vtípného výroku jednoho zahraničního kritika mohli zastavit Vltavu. Vznikají jako na běžícím pásu a také tak zanikají. Dožije-li se některý deseti let, lze mluvit o výjímce. Jako u Pražských komorních sólistů, 14členného smyčcového ansámblu převážně z členů FOK, v němž po tříletém působení V. Neumanna převzal taktovku až gymnasticky pružný dirigent s téměř baletními evoluciony na pódiu E. Fischer.

NA JUBILEJNÍM koncertě si „solisté“ dali opravdu záležet; podali v něm totiž nejhodnotnější výkon poslední doby, ať již šlo o hudbu starou, zastoupenou Händlem, Mozartem a Myslivečkem, či o soudobou, kterou s oblibou konfrontují s odkazem minulosti. Tentokrát to byla Jirkova rozkošně vtípná Serenata gliosa s přímo pikantním menuetem, jehož banální melodie „shazuje“ nápaditý autor drsnými přízvuky. V čs. premiéře pak zazněla Váňkova Symfonie-trojkoncert (renesanční), jejíž volná věta patří zvukově i invencí k tomu nejlepšímu, co od tohoto autora dosud známe. V Myslivečkových dvou áriích doslova zazářila Jana Jonášová bezchybnou, zvonkově průzračnou koloraturou, naprosto bezpečnou i ve vražedných výškách.

SOTVA kdo z řadových posluchačů 5. abonentního koncertu řady B Pražských symfoniků tuší, že dlouholetý umělecký šéf tohoto tělesa je ve funkci pátý naposled. Měl opravdu šťastný den,

ať již šlo o Bachovu Kantátu o kávě s výbornými oratorními pěvci B. Šulcovou, M. Švejdou a K. Bermanem, či o Weberův neobyčejně obtížný Koncertní kus pro klavír a orchestr, v němž se krásným zvukem i virtuózní technikou blýská J. Kramperová nebo o závěrečnou Sukovu Pohádku léta jako dílo úžasné hloubky a smíru po tragickém Asraeli. FOK hrál pod smetáckovským imperátorským gestem soustředěně a s velkou vnitřní kázní i angažovaností, což dává všechny předpoklady úspěšného zvládnutí brzkého, v pořadí již druhého amerického turné (proslychá se, že od května se ujme šéfovské funkce) v FOK L. Slovák).

AMERICKÝ cellista János Starker, jenž pohotově zaskočil ve filharmonickém komorním cyklu za odřeknuvšího A. Benedettoho Michelangelloho, dorazil do Prahy na poslední chvíli. A přece to nic neubralo na vrcholném zážitku, který spolu s cembalistkou Z. Rážíčkovou připravili interpretaci tří Bachových sonát a jedné sólové cellové suity. Bylo to možné také proto, že oba umělci už nejednou hráli týž pořad na zahřátých pódiích a že si znamenitě rozumějí, zejména pokud jde o slohovou stránku. Sarabanda suity a Adagio sonaty D dur dlouho uviznou v paměti, zejména pro klad a úchvatnou krásu tónů, jež se hluly ze Starkerových stradivárek. ol

novy. LIDOVÁ DEMOKRACIE 3.2.1972

Pohádka léta - v zimě

(vbr): Pátý koncert druhého cyklu Pražských symfoniků přinesl abonentům Smetanovy sině hned dvojitě zpestření programu. Bachovu Kantátu o kávě - žert s vážnou tvář - a málo hranou Weberovu Koncertní skladbu pro klavír a orchestr. Ze sólistů Bacha jmenujme aspoň nejvíce exponovaný soprán B. Šulcové, který má ve střední poloze a v plném tónu velice hezký zvuk. Koncertní part Weberův hrála J. Kramperová; vtiskla ne zcela homogenní skladbě vkusnou brilanci technickou a sympatické podání. Vlastním jádrem večera bylo provedení Sukovy Pohádky léta, kterou se dr. Václav Smetáček rozloučil s dlouholetou šéfovskou činností v FOK (samozřejmě nikoli s pražskou dirigentskou) v síni, kde se pod jeho vedením udělalo opravdu hodně dobré hudby. Orchester si dařilo záležet, hlavně smyčce a dřevěná harmonie; dirigent mohl tlumočit Suka v přesvědčující podobě. Ohlas v závěru vyjádřil dojem i díky posluchačů.